

серіалу. Тому глядацька інтерпретація знаходилася у площині «сексуальної відвертості героїнь та проблемі пошуку ідеального чоловіка» [2, с. 133]. А ось французька аудиторія сприймала серіал, як репрезентацію реальних соціокультурних трендів і пересічних людей, та ідентифікувалася з персонажами. Хоча і у Франції, і у Росії, і в Україні та багатьох інших країнах цей серіал йшов з великим успіхом.

Отже, оскільки людина через свої конституційні особливості постійно впродовж свого життя нормує свою поведінку, співвідносить її із суспільними зразками, ролями і намагається пристосовуватися до змінних умов буття та самоідентифікуватися з тими чи іншими образами, що, на її думку, найбільше відповідають поточному моменту, то для неї властиво обирати зразки для наслідування, або щонайменше для обожнювання чи засудження. Переймати досвід реальної особистості чи вигаданого персонажа телевізійного серіалу у практичному та екзистенційному розрізі не містить суттєвої різниці, особливо, якщо враховувати, що за силою емоційної реакції реципієнта екранного, а значить, візуального медіа послання прирівнюється до ефекту реальної присутності. Поява величезної кількості фантазійних серіалів сприяє розширенню глядацьких аудиторій саме завдяки символічності своїх образів, які залишають багато простоту для інтерпретацій, тому приваблюють значну кількість шанувальників, що ідентифікують свої життєві ситуації з сюжетними лініями персонажів і знаходять в них реалізацію своїх бажань.

ЛІТЕРАТУРА

1. Карпенко И. В. Философское пространство культуры: человек философствующий и человек повседневности. – Х.: ХНУ имени В. Н. Каразина, 2006.
2. Квашина Т. Телевидение и общество. Этнокультурные факторы телевизионного дискурса. Санкт-Петербург : Изд-во С.-Петербур. Ун-та, 2011.

Дшикант Т.М.

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»*

БАЗОВЫЕ ЧУВСТВА И ПРОБЛЕМА ДУХОВНОГО РАЗВИТИЯ ЧЕЛОВЕКА

Существуют три базовых для человека чувства, которые описывал еще В.С. Соловьев: стыд, сострадание, благоговение. Стыд выступает как стимул окультуривания, одухотворения биологической природы человека. Это барьер, препятствующий скатыванию человека к животному состоянию и одно из сильнейших чувств, дающих толчок к преобразованию, которое без внутренних усилий невозможно. В Библии стыд представлен первым чувством, определившим Адама и Еву как первых людей: познав добро и зло, они устыдились своей наготы. Способность ощущать стыд связана со способностью оценивать своё поведение как достойное или недостойное человека. В современных реалиях общества потребления, понятие «достоинство», указывающее на безусловную природу ценности человека, подменено понятием

«стоимость» («все покупается и продается»), а, следовательно, имеет свою цену). Вследствие этого, поменялась и мотивация возникновения чувства стыда. Стыдно быть неуспешным, бедным, не модным и т.п.

Сострадание связано с умением поставить себя на место другого субъекта и прочувствовать то, что испытывает он. Это основа диалогичной природы человека. Растущая атомизация общества, идеология крайнего индивидуализма препятствуют полноценному, истинному диалогу, а значит, и развитию чувства сострадания.

Чувство благоговения, возникая тогда, когда человек соотносит себя с высшими идеалами, задает путь его самосовершенствования. Как сказано об этом в прекрасных строчках стихотворения Рильке: «Он ждет, чтоб высшее начало его все чаще побеждало, чтобы расти ему в ответ». Но еще Ницше обозначил здесь проблему, характеризуя современную ему культуру словом «нигилизм». Попытка заменить духовные идеалы материальными ценностями ведут не к глубинам сущности человека, а к расширению его в одной плоскости - плоскости материального потребления, что и приводит к появлению такого феномена как «одномерный человек» (Г. Маркузе).

Духовное развитие человека невозможно без воспитания данных базовых чувств. Но величайшей проблемой современности является, как раз, отсутствие предпосылок для их развития.

Дмитрієвська Д. І.

Медичний центр “Мій лікар”, Київ

ГЕНДЕРНІ СТЕРЕОТИПИ В ЛІКУВАННІ. ПРОБЛЕМИ ДОСТУПУ ТРАНСГЕНДЕРНИХ ЛЮДЕЙ ДО МЕДИЦИНИ

Частина 1. Гендерні стереотипи у лікуванні

Лікарів навчають, що медицина є однаковою для всіх, однак на практиці це виявляється не зовсім так. Існує нерівність у отриманні пацієнтами допомоги за гендерною ознакою і пов'язана з цим різна тривалість життя та підходи до спілкування. Жінки частіше звертаються за медичною допомогою, приходять на повторні прийоми, краще дотримуються призначеного лікування, рідше мають шкідливі звички та ризиковану поведінку. У свою чергу чоловіки в середньому частіше ігнорують профілактичні огляди, відкладають візит до лікаря, кидають прийом таблеток та загалом уникають визнання своїх хвороб. При цьому жінки більш схильні до використання “народної” та альтернативної медицини, гомеопатії, звернень до “цілителів” тощо.

Звертає на себе увагу і протилежна ситуація, коли до жінки з боку лікарів застосовуються стереотипи, зокрема в гінекології та взагалі сфері репродуктивного здоров'я. Гінекологічне насильство, нав'язування виключно гетеронормативних та патріархальних установок як гарантії здоров'я призводить до негативізму пацієнток, недовіри до лікарів, нещасливих стосунків та депресії. За дослідженнями медики рідше та пізніше надають жінкам знеболення порівняно з чоловіками. Побутує стереотип, що жінки краще переносять біль, у зв'язку з чим вони вимушено страждають та не